

ВАСА. (Като отива). Охъ... едва пристъпямъ... (Излиза). При отваряне на вратата шума отъ вѣтѣра се усилва. Отново грѣмотевица, вой на кучета).

ИВАНЪ. Ама едно временце ни е далъ Господь... на здраве! (Отива къмъ вратата и се слушава). Тю бре че се бави и Васа! Като че отиде презъ село... Ха, ето те! (Влиза Васа съ сѣкира въ ржце). Дай сѣкирата тука... Штъ! Сега нѣма що... Дръжъ се...

ВАСА. Охъ, Иване, Иване!

ИВАНЪ. Штъ! Не ми охкай сега. Ти варди тука.

(Влиза въ стаята. Голѣма пауза. Шумъ отъ ударъ съ брадва).

Гласътъ на Камень. О-охъ, майко!

ВАСА. Охъ, Божке, Божке! Майка си извика... Иване!

ИВАНЪ. (Отъ вратата) Штъ!... Свършено е! Само майка си повика... Васо, дай тука единъ чулъ, че ще окървави одаята...

ВАСА. О-охъ, не мога да мръдна, Иване... Не мога... Тури чула отъ прага... Божке-де, коя майка разплакахме?... (крѣсти се).

ИВАНЪ. (Крещи). Какво си се закръстила пакъ? Спри се! Дай лампата и още единъ чулъ...

ВАСА. Охъ, не викай, не викай така, Иване! Не викай... Ще събудишъ Петра...

ИВАНЪ. Че какъ да не викамъ... Стоишъ като вдървена... Дай лампата...

СЦЕНА ШЕСТА

Васа, Иванъ, Петра.

ВАСА. Казвамъ ти... не мога да мръдна... Ела ги вземи... (Влиза Петра) О-охъ! Ти пъкъ какво търсишъ тука ма, Петро? Върви си лѣгай... отивай... отивай...

ПЕТРА. Ама вие сте събудили батъ Камена! Той...

ВАСА. (Съ ужасъ). К'во думашъ, ма Петро? Кой? (Иванъ излиза отъ стаята съ сѣкира въ ржка).